

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Δωδεκάτη με μία μεσημβρινή

Θ. Ταμπάκης

Επισκεπτήριο: Δώδεκα με μία το μεσημέρι και πέντε με έξι το απόγευμα. Έτσι έγραφε μια ανακοίνωση θυροκολλημένη στην είσοδο του Νεογνολογικού Τμήματος του Νοσοκομείου Αλεξανδρούπολης. Δίπλα ακριβώς υπήρχε μια επιγραφή διαστάσεων 40x50, χρώματος χρυσαφί με μαύρα γράμματα, που ενημέρωνε πως το τμήμα ήταν εκπαιδευτικό παράρτημα του Αριστοτέλειου Παν/μίου Θεσ/νίκης. Διευθυντής του, ο καθηγητής Ι. Καρπούζας. Σκόρπιες πολυθρόνες περιμετρικά του μεγάλου χωλ του ορόφου περίμεναν τους επισκέπτες να τους ξεκουράσουν απ' τα σκαλοπάτια που ανέβαιναν. Στον ίδιο πάντα όροφο, ακριβώς απέναντι, υπήρχαν οι χειρουργικές και οι παραχειρουργικές κλινικές. Κολλητά με το Νεογνολογικό Τμήμα ένας μακρύς διάδρομος οδηγούσε στα χειρουργεία, την αίθουσα τοκετών και τη μονάδα εντατικής νοσηλείας του Νοσοκομείου.

Ασθενείς, επισκέπτες, γιατροί, αδελφές νοσοκόμες, διοικητικό προσωπικό προσπερνούσαν με πρόσωπα άλλοτε αγχώδη γεμάτα αγωνία, άλλοτε αδιάφορα και άλλοτε γεμάτα ικανοποίηση ή θλίψη. Το τηλέφωνο του ορόφου ιδρωκοπούσε απ' τα συνεχή μηνύματα που δεχόταν. Σε ό,τι γλώσσα μπορεί κανείς να φανταστεί: ελληνικά, τουρκικά, ρωσικά, βουλγάρικα, πομάκικα κ.ά. Σκέτη χάβρα Ιουδαίων. Βουητό σαν από μελίσσι το πλήθος στο σαλόνι του ισογείου. Οι φωτεινές επιγραφές στους τοίχους αναβόσβηναν υπενθυμίζοντας πως το κάπνισμα απαγορεύεται. Στα σκαλιά όμως του κάθε ορόφου, όταν κανείς δεν χρησιμοποιούσε το ασανσέρ, το τσιγάρο πήγαινε σύννεφο. Θαρρείς κι εκεί δεν ίσχυε η απαγόρευση. Ντουμάνι ο καπνός. Ευτυχώς μερικοί επισκέπτες προνοούσαν και άνοιγαν τα παράθυρα. Ανανεωνόταν, κάπως, η ατμόσφαιρα. Πρώτος και καλύτερος ένας αγροίκος κτηνοτρόφος που το άφιλτρο τσιγάρο δεν ξεκόλαγε απ' τα χείλη του. Είχε φέρει τα δίδυμα μωρά του πριν 3- 4 μήνες περίπου μέσα σε μια βαλίτσα, τυλιγμένα με κουβέρτα της στάνης του. Το βάρος τους δε θα ξεπέρανε τα 700 με 800g. Χτύπησε το κουδούνι της εισόδου και με αγέρωχο ύφος ρώτησε:

- Πότε να 'ρθω να τα πάρω;

Κόκαλο ο εφημερεύων γιατρός, κιχ δεν έβγαλε. Στήλη άλατος, όταν τα πρωτόδε να σιγοκλαψουρίζουν. Και όμως ήρθε και τα παρέλαβε υγιέστατα, την ίδια ημέρα που ένας μουσουλμάνος από την Ξάνθη προσεκόμιζε και αυτός τα δίδυμα νεογνά του. Αυτός πάλι ποτέ δεν κατάλαβε πως τα απέκτησε.

- Μα εγώ γιατρέ... ξέρεις, μια φορά μόνο... Πώς έγινε;...

Η κυρία Ντίνα καθημερινά περίμενε τη δωδεκάτη μεσημβρινή για να σημάνει το επισκεπτήριο. Μέρες τώρα πηγαينوερχόταν απ' το διπλανό χωριό των γονιών της, την Αισύμη, με τη συγκοινωνία, προκειμένου να συντροφεύσει το νεογέννητό της. Ένα αγοράκι τρισήμισι κιλών που μετά από δεκαπεντάχρονη προσπάθεια κατάφερε να φέρει στον κόσμο. Με καισαρική τομή το γέννησε, πριν δύο εβδομάδες περίπου, τον Ιούνιο του 1980.

Παντρεύτηκε σε ηλικία τριάντα χρονών. Μοναδική της επιθυμία ένα παιδί. Τίποτε άλλο. Πάντα σκεφτόταν εκείνη την αμίμητη ατάκα της γιαγιάς της: «Γάμος χωρίς παιδιά, κόσμος χωρίς ήλιο». Την επικροτούσε και με το παραπάνω. Μάταια, όμως, περίμενε να εκπληρωθεί ο πόθος της. Η επιμονή της δεν κάμφθηκε. Επισκέφθηκε αμέτρητους γιατρούς προκειμένου να τα καταφέρει. Στο τέλος, βαριεστημένη πια, εγκατέλειψε κάθε ιατρική ή θρησκευτική υπόδειξη. Σ' ένα χρόνο, σαρανταπεντάρα πια για τα καλά, το θαύμα έγινε. Έμεινε έγκυος. Ξαναεπισκέφθηκε τον τελευταίο της γιατρό. Κύηση πέντε μηνών. Αυτός της είπε πολλά: άλλα ευχάριστα, άλλα με επιφύλαξη για την περαιτέρω πορεία της. Η κυρία Ντίνα χαμογελαστή πάντα ζύγιζε μόνο τα ευχάριστα. Το ίδιο κι ο άνδρας της. Πετούσαν στα ουράνια. Περίμεναν τους μήνες, τις εβδομάδες, τις μέρες, πάντα μ' αγωνία για τον ερχομό του παιδιού τους.

- Άντε και καλή λευθεριά, της ευχόταν ολημερίς στο χωριό των δικών της.

Ο άνδρας της, δάσκαλος στην περιοχή του Τριγώνου, πάντα της έλεγε (Τα θυμάται νοσταλγικά τώρα που γέννησε και τα δάκρυα πέφταν κορόμηλα):

- Ηρέμησε Ντίνα. Πέταξε όλα τα φάρμακα κι αν είναι θέλημα Θεού κι αυτό θα γίνει.

- Λες;

- Λέω Ντίνα μου, χρόνια τώρα, αλλά ποτέ δεν μ' ακούς!

Η αλήθεια είναι πως πάντα η κυρία Ντίνα έκανε με τον τρόπο της αυτό που ήθελε. Έξυπνη γυναίκα, σωστή καπάτσα. Ως και τον άνδρα της κάπο-

τε έστειλε για εξετάσεις, μήπως κι αυτός ήταν η αιτία που δεν έκαμαν παιδιά. Προτού καν της το υποδείξει ο γιατρός. Αντικαπνιστής ο άνδρας της, χορτοφάγος, είχε μια ιδιότυπη φιλοσοφία για την εφήμερη, όπως την αποκαλούσε συνέχεια, τη ζωή τούτη. Σίγουρα θα επηρεάσθηκε απ' τα γραφόμενα του Ηλία Πέτρου. Στιγμή δεν άφηνε σε κάθε συζήτηση ν' αναφέρει το όνομά του, τις υποδείξεις του για τη σωστή διατροφή. Χωριατόπαιδο μ' αρχές απ' το σπίτι του, σα γνώρισε την κυρία Ντίνα δεν άργησε να την ερωτευθεί και σύντομα την παντρεύτηκε...

Σκεπτικοί κι οι δύο, βυθισμένοι αναπνευστικά στις πολυθρόνες, επισκέπτονταν καθημερινά το γιο τους. Ο κόσμος μπροστά τους πηγαينوερχόταν, αλλά αυτοί πάντα σιωπηλοί, χωρίς σχόλια ή παρατηρήσεις. Ένοχοι θαρρείς, σίγουρα θα σκέφτονταν τα λόγια του γιατρού.

- Ξέρετε το παιδί σας... Γκάχα γκούχα και ξανά γκάχα-γκούχα... Ο γκριζομάλης γιατρός έβηξε και ξερόβηξε, θέλοντας απ' τη μια να ενημερώσει πραγματικά τους γονείς κι απ' την άλλη να μπουρδουκλώνει τα λόγια. Ιδρωκοπούσε, έτριβε τα δάχτυλά του, ώρα πολλή, μέχρι που να προφέρει δύο λέξεις: φαινότυπος Down.

Βαριά τα λόγια του γιατρού αιωρούνταν συνεχώς στ' αυτιά τους. Η κυρία Ντίνα έκανε κουράγιο και σε λίγο πήρε το λόγο.

- Μίλα καθαρά γιατρέ, τι συμβαίνει;

Ο γιατρός, σαν το ξεστόμισε, το πρόσωπό του ηρέμησε. Όλη αυτή την ώρα φαινόταν σαν να τον ζώναν τριγύρω τα φιδιά. Στις δύσκολες στιγμές τα λόγια του κουμπωμένα, άχαρα. Χρόνια τώρα δυσκολευόταν στην αναγγελία τέτοιων ειδήσεων. Αργότερα, όμως, τους τα εξήγησε όλα με το νι και με το σίγμα που λέει ο λόγος...

Σήμερα, ξανά βουβοί, σα βγαίνουν απ' το Νεογνολογικό Τμήμα στη μία το μεσημέρι, αισθάνθηκαν ξοπίσω τους δύο γυναικείες σιλουέτες. Ασυναίσθητα η κυρία Ντίνα γύρισε το κεφάλι. Τις είδε. Μέρες τώρα πηγαينوερχόταν, αλλά πρώτη φορά τις έβλεπε καθαρά. Νευριασμένα πρόσωπα, έτοιμα να εκραγούν. Απ' τη μια η τσαούσα, η αυταρχικότητα κι απ' την άλλη η χαμηλοβλεπούσα, η χαμένη. Πεθερά το πρώτο πρόσωπο, νύφη το δεύτερο. Το μωρό της νύφης, ένα πανέμορφο κοπελούδι τεσσερησήμισι κιλών, γεννήθηκε πριν δυο μέρες. Νοσηλευόταν στο τμήμα για 48ωρη παρακολούθηση. Μονόλογος τραχύς, χωρίς αντίλογο.

- Δεν ντρέπεσαι καλέ που έκανες κορίτσι; Τέτοιο

παλικάρο σου έδωσα! Πάμε σπίτι και θα τα πούμε αργότερα!

Η προφορά της πεθεράς βαριά. Σίγουρα θα΄ταν απ΄ τα χωριά του βόρειου Έβρου. Ήταν τόσο αναποκόκκινη, παθιασμένη, που έπιασε τη λεχώνα νύφη της απ΄ το μπράτσο για να προχωρά γρηγορότερα. Σχεδόν την έσερνε.

- Άιντε, άστα αυτά, συνέχισε. Περπάτα και με μια απότομη κίνηση άνοιξε κι άλλο διάπλατα την πόρτα του τμήματος.

Η νύφη όχι μόνο δεν απάντησε, αλλά μετά βί-ας κοντανάσαινε. Με τα μάγουλα πατζάρια απ΄ την ντροπή, το μέτωπο λουσμένο από σταγόνες ιδρώτα.

Το ντουμάνι καπνού πρόβαλλε απ΄ τα σκαλοπάτια του διαδρόμου. Μπροστά η κυρία Ντίνα με τον άνδρα της, πίσω η νύφη με την πεθερά. Όλοι βαδίζουν σιωπηλοί, δυσαρεστημένοι για τα καμώματα της μοίρας. Τα βήματα βαριά, νωχελικά. Τα σκαλοπάτια θαρρείς φάνταζαν αμέτρητα στην κάθοδο. Μόνη δυνατή φωνή αυτή του θυρωρού, βαριεστημένη, στο καθημερινό τροπάρι:

- Παρακαλώ μην καπνίζετε. Το κάπνισμα απαγορεύεται. Το επισκεπτήριο των δώδεκα με μία

τελείωσε. Παρακαλώ να φεύγετε...

Τα σκυλιά στον αυλόγυρο του νοσοκομείου τρόμαξαν τους επισκέπτες, ενώ δεν ήταν λίγοι αυτοί που κακόβουλα σχολίαζαν την παρουσία τους. Πρώτη και καλύτερη μια όμορφη νεαρή μητέρα, που το μωρό της νοσηλευόταν στο διπλανό θάλαμο απ΄ αυτόν της κυρίας Ντίνας. Ο άνδρας της υποστήριζε πως η πραγματική αρρώστια του παιδιού τους λεγόταν «νεφροειδής». Το διάβασε στο δίφυλλο ντουλάπι (αποθηκευτικό χώρο) της θερμοκοιτίδας που έγγραφε με κεφαλαία μεγάλα γράμματα: ΠΡΟΣΟΧΗ! ΕΧΕΙ ΝΕΦΡΟΕΙΔΗ. Δεν άλλαξε γνώμη με τίποτα και ως του εξήγησαν επανειλημμένως οι γιατροί.

Τσούρμο ολόκληρο τα αδέσποτα σκυλιά πηγαινοέρχονταν αμέριμνα όλη τη μέρα ανάμεσα στα αυτοκίνητα του πάρκινγκ. Ψάχναν να΄ βρουν μια ήσυχη γωνιά να ξαποστάσουν απ΄ το κυνηγητό της γειτονιάς. Η θέα του θυρωρού φάνταζε αδιάφορη, ανεξάρτητα αν αυτός τα΄ διωχνε συνεχώς. Η παρουσία τους φαίνεται θα συμπλήρωνε το παζλ της ζωής, το γέλιο και το κλάμα, τη γέννηση και το θάνατο, που τόσο συχνά μπερδεύονταν στους τέσσερις ορόφους του παλιού Νοσοκομείου Αλεξανδρούπολης.